

anderledes, hverken i bort Land eller i noget andet, som virker under lignende Forhold.

Det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Bernsen), som er Formand for Udvalget, var jo meget ivrig nu for denne Sags Fremme. Det glæder mig, jeg finder det meget fyldestgørende. Det ærede Medlem har nu som Formand siddet paa Sagen paa fjerde Aar, og jeg paastøtter, at den er kommen frem. Nu synes han, at den skulde gaa meget hurtigt; thi han vilde høre den lige ind i Fællesudvalg. Jeg antager dog, han vil give Landstinget lige saa mange Uger eller Dage, som Folketinget har brugt Aar. Det kræver jo ikke ubestemt. For Resten skal det jo glæde mig, om Sagen kan fremmes hurtigt og føres til et Maal, men man kan ikke vente, at jeg skulde, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard), sige: „Pakker med, hvad Lov vi faa, naar vi blot faa en.“ Jeg kan ikke være fyldestgjort uden ved en Lov, som jeg eller Regeringen kan finde nogenlunde tilfredsstillende. Det maa det ærede Medlem ikke forlange, og naar han siger, at det maa være Indenrigsministeren meget om at gøre at faa dette abnorme Forhold til at ophøre, er det ganske rigtigt; men han maa jo vide, at naar Ministeren har gjort sin Skyldighed, har gjort sit yderste og fremsat Lovforslaget her i fire Aar og for Resten medvirket ved Forhandlingen, kan han gaa bort med en god Samvittighed, selv om han ikke faar Loven. Jeg vil helst have den, men jeg vil ogsaa helst have en tilfredsstillende og ikke en daarlig Lov. Som sagt, det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds var meget ivrig for Loven og var da ogsaa saa venligt at stille sig noget anderledes end Ordføreren. Denne jagde til Mindretallet forleden Dag: Den Historie kan det ikke blive noget af, for vi ville ikke komme Dem i Møde, men Formanden stillede sig dog noget lempeligere og venligere og gav Udsgt til, at naar man rigtig forhandlede for Alvor og kom i Fællesudvalget med tilhørende Aktor og Vedtrækning, kunde der maatte nok blive noget af Sagen. Det faa vi at se, det skal glæde mig, men jeg kan ikke føle mig fyldestgjort uden ved en tilfredsstillende Lov.

Dernæst var den ærede Formand for Udvalget jo meget vidtløftig inde paa Fribilletterne og ligeledes det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling). Han var jo meget vred over disse Fribilletter i Rigsdagstiden og vilde have dem hele Aaret rundt. Det Synspunkt kan jeg ikke forstaa. Det ærede Medlem ved jo meget godt, at den Gang der blev Tale om disse

Fribilletter, som jeg maatte tage selvstændig Bestemmelse om, fordi man ikke kunde blive enig om, hvad man ønskede, gjaldt det om at stille Medlemmerne uden for København paa Befordringsomraadet nogenlunde saa vidt muligt paa lige Fod med dem, der bo her i Byen, idet de, der bo uden for København, jo ellers maatte betofte en hel Del Rejser herind. Jeg tror ikke og kan umulig gaa ud fra, at det, at man giver Medlemmerne uden for København nogle Fribilletter til Hjemrejse, skulde gøre dem mindre samvittighedsfulde i Ophjldelsen af deres Hverv som Rigsdagsmænd. Det har ligget ganske uden for min Tanke, og jeg maa fralægge mig ethvert Medansvar i den Retning. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal om Rejserne er et andet end det om Fribilletterne og maa holdes rent derfra. Det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds mente, at det var urimeligt, man ikke kunde faa visse Anlæg at se gratis, men skulde have Beføstning derved, naar man i Anledning af sin Rigsdagsvirksomhed absolut skulde se paa en Ting. Det er jo et andet Synspunkt. Det kan man altid tales ved om. I øvrigt tror jeg, det er bedst, at det store Hovedspørgsmaal kommer til at hvile indtil videre. — Det samme ærede Medlem var overmaade vred over de mange Frikort paa Jærnbannerne og fandt, det var et slet Støn. Jeg skal sige, at jeg tror nok, der gøres i den Retning her ved Statsbanerne, hvad der sædvanlig sker ved andre Jærnbaner; og at der er visse Aktor med private Baner og Dampstøvselskaber, som ogsaa have Befordringer paa Jærnbannerne, det er en sikker Sag, det vil man finde overalt. Og saa er der Kortene til Udlandet, Kort, som virkelig kun have nominal Værdi. Jeg er selv i Besiddelse af en Snes Kort til udenlandske Jærnbaner og har været det i syv Aar, men har aldrig gjort Brug af dem. Det er den Slags international Høflighed, som vises overalt. Det ærede Medlem opholdt sig ogsaa ved Frikortene til Diaconisfeststiftelsen og forskellige andre Stiftelser. Jeg skal dertil sige, at Kortene til Diaconisfeststiftelsen gives til Fremme af Sygeplejen. Foreninger med rent Barmhertigheds-Ojemed have ifølge gammel Skik og Sædvane faaet et begrænset Antal Frikort fra Jærnbannerne, og det forekommer mig, at naar man har en Statsbane, er det ogsaa aldeles passende, og det kunde jeg uregterlig ikke ønske at fravige. Det ærede Medlem kunde ogsaa nævne, at der er 8000 Københavnske Stolebørn fra Almestolerne, som hvert Aar faa Frikort af Jærnbannerne rundt om i Landet. Det giver